

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Ébredés vagy mi?

Senki sem tagadja, hogy valami nincs rendben. Az újságok szinte mindennap beszélnek erről a tárgyról. Az emberek, nem is emberek Spanyolországban — mondják. Olyan dolgok történnek ott, aminőket még elképzelni is alig merünk volna. De több problémával itthon sem látszunk boldogulni. Multkor valaki azt kérdezte, hogy lehetséges-e az, hogy a magyar cukrot külföldön kevesebbet, mint féláron lehet vásárolni? Vannak, akik megfoghatatlannak tartják azt, hogy élelmiszereket megsemmisítenek, ahelyett, hogy az éhezőknek adnák. Mennyi fejtrést okoz az egyke-kérdés. Egész vidékek, gyönyörű földdarabok idegen kézre jutnak.

Mintha aludnánk mindnyájan. Nem látjuk, hogy nem vagyunk azok, akik lehetnénk, akiknek lennünk kellene. Mi azt mondjuk, hogy keresztények vagyunk. De azok vagyunk-e? Jézus, akit királyunknak vallunk, király-e a mi életünkben? Nem látszik valószínűnek. Jézus örömet, békeséget hozott a világba. Ezzel szemben szomorúság, gyűlölet és háború az egész élet körülöttünk. Próbáljuk az embereknek mondani, hogy forduljanak a Bibliához. Olvassák ki abból, hogy mit kell cselekedniük. Ezt azonban senki se akarja. A biblia nem olyan könyv, amelyre lehet valamit adni. Régen talán, ma semmiesetre. Jézus gondolatai elavultak, az utai járhatatlanok. Ilyen formán gondolkoznak mindenfelé. És ezért is járunk tehetetlenül, elfáradtan, tanácstalanul. Alig lehet bizakodó emberekkel találkozni, sokszor a fiatalok is oly örömnélküliek. Kinek van még kedve a nagy jövőnek szentelni magát? Örül, hogy egyik nap mulik a másik után.

És így lehet megérteni a nagy részvétlenséget és a félelmetes önzést. Az újságok mindennap hoznak olyan híreket, amelyek ezekről beszélnek. Egypár pengőért megöli valaki felebarátját, akit nem is ismer, aki őt soha nem bántotta. Másik cselszövésével, megszólással teszi tönkre felebarátját csak azért, mert önmagát akarja előbbre segíteni. Milyen sötétséggel vannak megverve az ilyen emberek, ha ilyesmire vállalkozni tudnak és talán még kiválóknak is tart-

ják magukat ármánykodásukért.

Mikor Jézus a világba jött nem volt hely sehol számára. Istállóban jött erre a világra. És amikor az emberek észrevették, hogy ő itt van, halálos ellenségei lettek. Nem csudálatos ez? Ő, aki senkit nem bántott, mindenkihez jó volt, mindenkin segített, őt üldözték, őt árulták el, őt ölték meg. De nincs-e így még ma is? Ma, amikor sokan büszkén verik a mellüket, hogy keresztények, nagyon csodálkoznak azon, hogy Jézus követését várják el tőlük. Valaki lehet ma keresztény, aki semmiféle közösséget nem vállal Jézussal. Jézusnak nincsen helye azok házában, azok szívében, akik magukat az ő nevében hivadják.

Jézus azt mondja, hogy mi emberek testvérek vagyunk és hogy szeressük egymást. Egymásért éljünk, egymásnak megbocsássunk, egymásnak szolgáljunk. Azt mondja, hogy aki nagy akar lenni, mindenkinek szolgáljon. De még tovább megy. Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket gyűlölnék és imádkoztatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Ki venné komolyan az ilyet. Tulzás volna a mindennapi életet Jézus ilyen mondásai szerint berendezni. Semmire sem mennénk. Eltipornának minket. De ugyan megpróbáltuk-e már? És ha rossznak tartjuk, miért akarunk mégis keresztényeknek, vagyis követőinek tartatni?

Álom ez mindenképpen. Pedig jó volna már felébredni. Vagy édes ez az álom? De nézzük, lássuk meg hová jutottunk ebben a mi álmunkban. Már az örvény szélén állunk. Még egy kis alvás és a sötétség egészen eltakar bennünket. És ezen varázs-álomban bűneink tartanak fogva. Mert tőlük nem tudunk, nem akarunk megszabadulni, ezért visz minket a biztos romlásba az ár. Menekülés számunkra nincs. Az emberek béke-éről tárgyalnak és háborút készítenek. Az emberek szeretetről beszélnek és egymást gyűlölik. Az emberek küzdenek, rohannak, látszólag mások szolgálatában, de magukat keresik. Mindenki érzí, hogy sodortatunk, de komolyan a menekülésre senki gondolni nem látszik. Konferenciáink,

határozatokat hozunk és minden marad a régi-
ben.

Ébredj fell Dörzsöld meg szemedet. Lássál tisztán. Jézus ma is a világ Megváltója, ma is a Te Megváltód. Akár keresztény vagy, akár nem, legyél végre Jézus követője. Ez az egyetlen út a menekülésre — ma is. Jézus nem hagyott hátra könyveket, Jézus Maga van itt közöttünk és érezhetővé lesz ereje, jelenléte mindazok számára, akik igazán akarnak az Ő követői lenni.

Jézus követője nem gyűlöli felebarátját és nem öli meg azt. Jézus követője nem semmisíti meg az Istentől adott terményeket, hanem táplálja az éhezőt. Jézus tanítványainál nem probléma az egyke, sem az alkoholizmus. Nincs olyan baj, amelyet Jézus még ma is meg ne tudna gyógyítani. Milyen egyszerű, milyen világos.

Aakarunk-e felébredni vagy mit? Aakarunk-e új életre jutni vagy tovább sodródni az árral a végleges pusztulásba? T.

Hány éves vagy?

Ezt a kérdést Fáraó, a világ egyik volt hatalmas uralkodója intézte a vándorló Jákobhoz, egy felejthetetlen élménnyé lett kihallgatás alkalmával. Ismerjük József, Jákob fiának történetét, kit testvérei 30 ezüst pénzért eladtak és aki azután sok viszontagság után lent Egyiptomban az ország teljhatalmu nagy kancellárja lett. E fia látogatására és azután állandó letelepülésre érkezett az idős Jákob Egyiptomba, kit Fáraó ünnepélyes kihallgatásban akart fogadni. József bizonyára megmagyarázta öreg atyjának az udvari fogadtatások etikettjét, hogy milyen mélyen kell neki meghajolnia az uralkodó előtt stb. De amint bevezeti atyját a fogadóterembe, valami rendkívüli történik, ami a szertartásmestert kétségbe ejthette volna. Az ember elvárná, hogy Jákob megköszöni Fáraónak mindazt, amit ez fiáért tett és, hogy neki, a vándornak, menedéket nyújtott országában és oltalomért esdekel a jövő számára. De ehelyett egész másvalami történik: amint az ősz Jákob tekintélyt és isteni fenséget sugárzó arccal belép a terembe, térdre borul előtte a hatalmas uralkodó és Jákob áldóan kitarja karját föléje; azokat a karokat, amelyek egykor Istennel küzdöttek és győztek. Itt áll az isteni Igéret hordozója, ki kemény és lesújtóan nehéz szenvedéseken haladva át szabad bemenetet nyert Isten gazdagságába és most isteni teljhatalommal osztja áldását az előtte térdelő uralkodónak és országának.

Fáraó nem tudja hirtelen, mi történt vele, és amikor térdeiről felkelve az őt áldó Jákob szemébe néz, egy pillanat alatt megérzi, hogy mi teszi őt, a hatalmas uralkodót ezzel a menekülő vándorral szemben oly szegénnyé. Ugy érezte, mintha Jákob szeméből az örökkévalóság tekin-

tene le reá és önkéntelenül kérdezi: »Hány éves vagy?« Fáraó azt hitte, hogy az évek sokasága magyarázza meg azt a békességet, amely Jákob arcáról lesugárzik és azt az élettartalmat, amely személyének oly megmérhetetlen súlyt ad.

Azonban életgazdaságunk mélysége nem mérhető az átélt napok, vagy akár évek sokaságával, hanem inkább azzal, hogy hogyan éltük le ezeket az éveket. Sokan magas kort értek meg és mégis semmit sem tudnak felmutatni, ami értékes lenne. Ha leszámítjuk azokat az órákat, amelyeket édes semmittevés, hiábavaló fecsegéssel, önző pénzgyűjtéssel, vagy élvezetek hajhászásával töltötték el, nagyon kevés, vagy talán semmi sem maradt meg az »élet«-ből. Nemsokára 80. születésnapjukat ünneplik, de alig éltek egy pár hétnél, vagy hónapnál többet. Fennhéjázó hosszú életük az örökkévalóság világában úgy összelapul, mint egy gyapotbála a hidraulikus prés alatt. De még mielőtt végleg lehunyják szemüket ezen a földön, még hallani kénytelenek e föld urának (Máté 4. 9.) gúnyos bucsuszavát: »Te bolond!« (Luk. 12, 20).

Elmulott Szilveszter napja, amikor mindenki a maga módja szerint bucsuzik az ó-évtől. Megint lezárult életünknek egy éve. Vajjon az elmúlt évet hozzászámíthatjuk-e életünkhöz? Lelkileg gazdagabbak, erősebbek, megszenteltebbek lettünk-e? Egy szóval: vajjon növekedtünk-e az elmúlt évben, vagy visszaestünk talán? És vajjon közelebb visz-e téged a Megváltóhoz az új esztendő, ha ez év hátralévő napjait is így éled le, mint a már elmúlt elsőket? Az idő komoly. Minden perc drága isteni ajándék és nagyon nagyon kár minden percért, amit a bűn és Sátán szolgálatában töltesz el. Add át életedet minden alkudozás és halasztás nélkül Krisztusnak, hogy alkalma legyen áldássá tenni mások számára.

Hecker Ádám

Esti harangszó

Bús téli este. Fenn a hegyen állok.
Alattam fényes csillagtenger ég.
Ott lenn a város ezer tüze lángol,
Pislogó mécsek imbolyognak távol
Tul rajtuk kékes néma messzeség.

Mint puha kendő: durva kemény ujjak
A csendet tompa zaj tépi szét;
A sötétségben fénypalástot öltve,
A némaságot morajjal betöltve
A város zúgja örök énekét.

Vad, furcsa ének. Nyugtalanul, búsan,
Mint titkos bánat száll az éjen át.
A dallam: lárma, autók robogása
És ezer szivnek lázas dobogása
Veri ki füledet, kősa ritmusát.

...De most, mint galamb, mikor szárnyrakel,
A városból im harangszó száll fel.

Harangszó... Lágyan leng a táj felett,
Mint tovaszálló édes üzenet,
Mint régi dal, mely sir és hazahív.
Míg titkos butól fájni kezd a szív
Egy hon felé, hol nincsen bánat, jaj...

De ott lenn tompán tovább zug a zaj.
Egy pércre talán megtorpan egy láb,
De hív a cél és futni kell tovább,
Egy szem az égre talán feltekint,
De nincs idő... és messzenéz megint.
S a harangszó a ködben elpihen,
De dalával a ködön áthatolva
És reménytelen bánatot dalolva
A város tovább énekel ott lenn.

Lóbel Emma

A haláltánc

VI.

De Herodes a vendégek miatt is, csak a szomorúság silány állapotában maradt. Mit szólnak azok, ha meghallják, hogy a király nem tartotta meg a szavát? Oh azok a vendégek, mennyi bajt okoznak most is! Alig van krumplira való, de a vendégek miatt sütni kell valami drága süteményt. Otthon jó volna egy egyszerű ruha is, de jönnek a vendégek. Hány embernek az életét a vendégek irányítják. A vendégek miatt vesznek butort, csinálnak adósságot, üznek szenvedélyeket és maradnak el — Isten országától. Hány Isten utját komolyan keresni akaró lélek nem tud áttörni és igazán az Urnak szolgálni, a — vendégek miatt. Nem mehetnek a közösségbe, vasárnap, mert jönnek a vendégek, nem beszélhetnek a lelkükről, — bár szeretnének, — mert mit szólnak a vendégek? Inkább kétszínűsködnék, kicsinyeskednek, nagyozolnak, tönkremennék csak a vendégek legyenek megelégedve. Vendégek, rokonság, barátok, mily nyomorúságos zsarnokok lehetnek. Talán te is érzed a magad életében. Ne engedd, hogy társadalmi helyzetek, kötelezettségek irányítsák lelkiéletedet és tartsanak vissza Jézustól, Ne becsüld többre a vendégséget, barátságot Jézusnál és a vele való közösségnél. Az a barátság és társaság, amely nem lelki növekedésedet akarja előmozdítani, az a világ szerint, lehet kellemes, szórakoztató, de semmiesetre sem Jézusban gyökeres. Nézd, Herodesben megmozdult a lelkiismeret, de a vendégekre nézett. Ha benned megmozdul a lélek, ne a vendégekre és a környezetre nézz és hallgass, hanem Jézusra, mert azt soha nem lesz okod megbánni. Ne engedd, hogy visszatartásnak attól, hogy Jézusod hívását kövesd, hanem mindent kárnak és szemétnak ítélve az Ő

megismerésének gazdagságáért, föltétel nélkül kövesd és majd meglátod, hogy mennyi örömmel fog megajándékozni. És Ő nem mulandó vendég lesz számodra, hanem hűséges barátod, önzetlen vezető, ki nem nyomorúságokba dönteni és szenvedélyekbe vinni, hanem az Ő soha el nem muló szeretetének osztályrészesevé akart lenni.

A megszorodott király, ígérete és a vendég miatt kiadja a parancsot. Keresztelő János ideje letelt. Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom, — mondja Ő maga. A börtönön keresztül a vérpadig kellett alábbszállnia, mert a bűn, bűn volt előtte, még akkor is, ha király cselekedte. János befejezte küldetését, már itt volt az, akit Ő hirdetett, akinek nem volt méltó sarusziját megoldani, de aki részt adott neki a mennyi örökségből. Nem volt már rá szükség. Mehetett. Számára nem volt fontos, hogy milyen körülmények között és hány éves korában engedje Isten befejezni életét. Nem volt fontos, hogy végelgyengülésben, vagy influenzában, vagy szerencsétlenségben, vagy hóhér által kell meghalnia. Az volt a fő, hogy — mehetett. Senki, semmi nem kötötte. Amiért élt, az már betölt. És ennek kell lenni a legfontosabbnak a mi számunkra is. Betölteni azt, ahová az Ur állított. Hűségesnek lenni, mindhalálig. Az emberek olyan sokat beszélnek szép halálról. Szépen halt meg, — mondják az aggkori gyengeségben elalvó aggastyánra. Még a hirtelen gutaütést is szépnek mondják. De ha valakit a vonat kerekei tépnek szét, az már nem szép halál nekik. Még kevésbé szép, ha valaki a hóhér közreműködésével költözik át az örökkévalóságba. Talán te is így osztályozod a halál formáit és körülményeit? Pál apostol és a többiek, kiket hóhérok végeztek ki, akik a világ szerint szégyenletes, csunya halállal fejezték be földi életüket, a mi szemünkben, dicső halálon keresztül foglalták el mennyi örökségüket. Kedves lélek, szép és csunya halál nincs, hanem szép és csunya élet, az van. Ha valakinek az élete, egy Jézusban széppé, megszenteltté lett élet, annak átköltözése, — bármilyen formában történjék is, — dicső bevonulás az örökkévalóságba. Viszont, ha valaki életét, földi célokban, bűnökben és szenvedélyekben pergette le, annak szégyenletes, szomorú, végzetes csalódás a vég, bármilyen pompásnak látszó körülmények között következzenek is be. Azért kedves lélek, ne a szép halálra vágyakozz, hanem egy Krisztusban megszentelt és megszentelt életre és akkor ez záloga lesz egy dicső bevonulásnak, a mennyi hazába. Ki merné csunyanak mondani a fenevadak elé dobott vértanuk halálát? Kiknek beleit állati karmok tépdesték és csontjuk ropogott az oroszlanok fogai alatt? Vagy azoknak halála csunya, kiknek máglyán lángoló teste messzire éreztette a pörzsölt és égő hus szagát? Átköltözésük szép volt, mert életüket Jézus Krisztus vérevel megüszította és megszentelté. Viszont ki merné szépnek mondani egy öregségbe fonnyadt félvilági

nő halálát, magasztosnak mondani, ha csipkés ágyban vergődve iparkodik kezét kihuzni a halál kemény csont markából, riadtan rimámkodva az orvosnak egy-egy injekcióért? A hófehérágy, virág, függöny, szép hálóing, nem teszi széppé halálotat, ha Jézus nem fogja kezedet és lelki szemekkel nem látod a helyet, melyet Ő készített neked is. Kivánom, hogy a szép halál címe föltételét megadja neked lelked békéjére és nagy neve dicsőségére.

A vidáman indult születésnap ünnepély utolsó jelenete gyanánt, nem a szolgák, hanem a hóhér szolgált fel egy tálat. Lehunyt szemekkel és összeszorított ajkakkal egy fej feküdt benne. Keresztelő János feje. Már nem nézett merőn, szent komolysággal, átható tekintettel, hogy a király bensője is megrezdült e nézéstől. Ajkai már nem nyilottak fel, hogy tiltóan mondják: — Nem szabad neked azt tenni. — Keresztelő János földi életének vége volt. Herodiás megszabadult, a számára oly gyűlöletes embertől. És a király? Meg voltak vele elégedve úgy a vendégek, mint a sátáni nő is. Tiszteletet ébresztett bennök, hogy még véren keresztül is megtartotta ígértét. Bámulhatták és bókolhattak neki. De a benseje mást mondott. Büne ott égette a lelkiismeretében. Ezt nem láthatták. Magába fojtatta és még mosolyoghatott is. De im egyszer elérkezett az idő, amikor borzadva kiáltott fel: — Akinek én fejét vétettem, János ez, ő támadt fel a halálból.

*

Kedves lélek, nincsenek a te életedben dolgok, amelyek talán másoknak tetszenek és az emberek ezen tetszése neked hüzeleg? De a te bensőd mégis csak azt mondja, hogy nincs elintézve? Nincsenek sötét nyugtalanító foltok életedben, mint Herodesnek volt? Egyetlen orvosság van ezen álmatlan éjszakák és gyötrelmek ellen, — egy alázatos beismerésen keresztül Jézushoz jönni. Az önvád talán téged is marcangol és lerázhatatlan teherként ül nyakadon. Oh jöjj Jézushoz, ki azért jött, hogy a lesujtottaknak szabadulást hirdessen és hozzon. Lesujtott Lélek, engedd magadat Jézustól fölemelni, nehogy Herodes fölzaklatott élete legyen osztályrészed, hanem Keresztelő János bátor, bizonyoságtévő erejével hirdessed Isten akaratát, parancsát és élő tilalomfa lehess e bűnben fetrengő világ közepette.

Liebstöckl

Vége.

Külmissziói tárgy vallásos esti anyagot szívesen küldünk bármely lelkészi hivatalnak, akik azt tőlünk kérik. Első része külm. bibliaóra a második része pedig felolvasásra alkalmas utleírás vagy megragadó élmények a misszió munkájából. Ugyancsak ingyen és bérmentve küldünk Hajnal mutatványszámot is azok részére, akik még nem ismerik a magyar reformátusok külmissziói ujságját.

Érdekes és hasznos gondolatok a gyülekezeti háztartás vezetéséhez

Egyik németországi prédikátorunk levelet kapott egy gondolkozó, buzgó tagjától, melyben elmondja, ami szíven fekszik. Ugy gondolja, hogy a gyülekezeti háztartás vitelének leggyengébb pontja az, hogy csak néhány, nem mindig egyuttal buzgó tag intézi azt. Javaslat az, hogy minden tagnak legyen joga erejéhez és tudásához mértén elősegíteni a gyülekezet pénzügyi helyzetének megjavítását.

Tehát minden tag tudja, hogy mire van szükség és akkor örömmel fog hozzájárulni ahhoz, hogy a célt el is érjék. Ezután pedig ne maradjon az egész háztartás bizonytalan alapon. Minden polgári család úgy rendezkedik be, ahogyan azt anyagi helyzete megengedi. Az asszony tudja mennyit kap férjétől és a konyhát eszerint vezeti. Mennyivel inkább kell tudni a gyülekezet felelős vezetőinek, hogy mivel rendelkeznek és ezért kell belevonni, minden készséges tagot az ügyvitelbe. Ha valaki tudja azt, hogy az ő adományától is függ az egyházi háztartás egyensúlya, akkor kész örömmel fogja a maga adományát az Ur oltárára helyezni. Ki akar ná vállalni a felelősséget azért, ha a gyülekezet háztartása felborulna? Ha még oly kicsi az az adomány, nem fog elmaradni, ha az az illető testvér tudja, hogy arra feltétlenül szükség van.

A továbbiakban javasolja, hogy minden tagot be kell vezetni egy külön könyvbe, amelyben meg van terelve tizenkét darab haviborítékkal, egy önmegtágadasi és egy aratásihála adomány borítékkal. Amint a borítékok beszolgáltatnak havonta, az összeget az illetőnek javára kell írni.

Javasolja e buzgó testvérünk még azt is, hogy minden tag maga állapítsa meg azt az összeget, amelyet örömmel áldozni kíván havonta, hogy ezáltal abba a helyzetbe kerüljön a vezetőség, hogy rendes költségvetést csinálhasson.

Nálunk is sokat lehetne ebből tanulni, mert gyakori az az állapot, amelyben a testvéreink semmi felelősséget sem éreznek a munka folytatásáért. Ez a helyzet nem ismeréséből származik. Vannak, akik azt hiszik, hogy a munka önmagáért van. Pedig minden egyes testvérnek tudnia kell, hogy érte imádkozunk, neki hirdetjük az Üdvözítő evangéliumát. Nálunk sem terjedhet az evangélium tovább, hacsak testvéreink nem készek áldozatokat hozni e cél érdekében. Mindgyükünkre bizott valamit az Ur és egykor számunkra tőlünk sáfárkodásunkat. Kérdés tehát mennyire valóságos ez igazság előttünk és mennyit ér nekünk az evangélium szolgálata.

Most az Újév elején szíveleljük meg mi is a a fentieket és próbáljuk eredményesebbé tenni gyülekezetünk tevékenységét. Boldog ember az, akit győz az Ur hűségének tabál. T.

Temetünk...

(A... Zo... emlékének.)

Opálos köd fekszik a zord téli tájon...
Messze nagybusan egy harang kong.
Temetünk halk sírón egy drága barátot
S valahol tán ép' most egy új emberömbö
Sírva kezdi s az anya jajong...

Jaj és jaj s újra csak jaj e mély világban
És közben fut a kis Földgolyó
S rajta él és szeret a kis emberféreg,
Hogy kérészetét s felségét elnyelje
A szürke por, — s az időfolyó...

Dicső test! Koloncza az örök szellemnek,
Enyészet csak sorsod és bus vég.
Földből vett poranyag, nincsen menekvésed
A Törvény kérhetlen acélbilincsből,
Rád nem néz mosolygva a kék ég...

De nyiljon a szemed hitnek erejével,
A szemed, az a belső szemed!...
Ne el, — kifelé élj az anyagvilágnak;
Befelé fordulj és isteni lelked
Győzőn ural majd Időt és Teret...

Óh, higyjél!... A semmi kis hernyócskát nézd
csak,

Figyeld csak s lássa meg a szemed:
A nagy Magányos még ezt is boldogítja,
Ott repdes idején, mint tarka pillangó
Sugárban, illatos ég felett...

Nézz messzebb, figyelj csak: Isten szavát
hallja

Utja előtt a vándormadár,
Szavára buvik meg a fűrgő kis bogár
S minden porbancsuszó az ősznek idején,
Ha szenderg már a messze határ...

Te szomorú ember, halhatatlan szellem,
Nincs elmulásod, — mert nincs halál!...
Dalolj és ujjongj: új ég s új föld vár rád
S a menny kapuja, — ha legyőzted a Földet,
Lelked előtt tárva-nyitva áll...

Bókai Farkas

Szép ifjúsági ünnepélyünk volt a bpesti magyar gyülekezetben, dec. 27-én. Kedves leánykák szavaltak, s ifjúságunk egy szindarabot adott elő ügyesen. Tessényi szuperintendens ur az anyagi üzenetet magyarázta az Ur Igéjéből, mélyen átérzve a Biblia szavainak jelentőségét. Szépszámú hallgatóság volt jelen, még székeket is kellett behordani az imaterembe, mert a padokban nem volt már elegendő hely. Az Ur áldja meg mindazokat, akik fáradoztak az ünnepély szép sikerén.

Az Alagut

(Folytatás.)

Irta: Bókai Farkas

Igaz is, — szólt hozzá már a konyhában, — jó lenne, ha alkalmatossá tevődne az öreg, tanyáról hozott csizmám a Péter gyerek használatára. A cipőjét már kirágta a pesti sár a talpánál is, az orránál is, csak a jóakarát nevezheti azt már lábbelinek.

— Meglesz, gazd'uram, — bölintott Marci, hóna alá dugva a veresre kopott öreg csizmát egy álmos jójucakáttal.

Rövidesen mély álomba merült a népes család. Csak Mihály hánykolódott a szalmazsákján, merevre nyílt szemmel a sötét szobában.

A Kerekes Tóthné levele irányába fordította a gondolatát, amit ma délelőtt hozott a postás Halas városából. Eladó lenne a Csicsogótanya: meghalt Miklós napján az új gazda. Nő ez ugyan nem sokat örült az új birtoknak, az már egyszer bizonyos. Hogy nem tudná-e én rá vevőt? Ha-ha! — kacarászott magában keserűen: ezek a bugyiak úgy vélekednek, hogy itt Pesten, a Szabolcs-uccában egymás tyukszemét tapodják a pénzes emberek. Nahát!...

Majd talán szólok is ez irányban a nyócgyereki Tomacsik szomszédnak, a zacskókészítőnek. Talán megbuivik nála a trózsákba' nyóc-ezeröttszáz pengő. Semmiség ez igazán a Csicsogótanyáért, én csak megmondhatom, — kacarászott magában keserűen Mihály.

Óh, Jézusom, de nagyon árva vagyok! — hagyta el a sóhajtás az ajkát, midőn álmokra csukódott a szeme.

Hogy és mint volt lehetséges, ami megtörtént ezután vele, az nem értődhetik teljes bizonyossággal az ember eszétől, mert véges annak a tudása, de történni ez történt vele álmában:

Ugy volt, hogy rövidesen egy hosszú alagutban találta magát. Ugy, annak a közepetáján. Csak a csillogó kristályok viágitottak a nyirkos falakon és az alagut két nyílása adott némi fényt, mint két apró lámpácska a nagy messzeségben. Hüvös is volt, hideg szél is fujt a lucskos alagutban, jó, ha ilyenkor összébbhuzatuk a suba az emberi derékon, — vélte Mihály.

Próbálta is, erőlködött is vele, de csudák csudája, né: halotti merevséget mutatott minden izma. Megmoccantani sem volt képes egy árva porcikáját...

Rémületében most már valójában öntudatra ébredt és a szemét próbálta nyitogatni.

Mintha meghalt volna minden idegszál a szeme héjában: nem tudta keresztülvinni a szándékát.

Istenem, Istenem! — sóhajtott verejtékezve Mihály, — mi történt velem?

Tudom: fekszem az ágyamban, a Szabolcs-uccában... — Ne félj! Figyelj! Nézz körül! —

szólt rá egy láthatatlan személy parancsoló hangja.

Körülnézett. Jobbján egy fénytől sugárzó angyali alak állott, Nőt formázott. Orcáján fenséget, földöntuli szelidséget és kimondhatatlan jó-ságot látott.

— Az Ur kegyelme megengedte Mihály, hogy a való éneddel, a lelkeddel beszélhessek és megmutassam neked, amit oly kevesen értenek meg: az élet értelmét és valóságát.

Jöjj utánam!

Az alagut elejéhez értek egy szempillantásnál hamarabb.

— Mit látsz Mihály?

— Ködszerű, sötét emberalakokat látok kimondhatatlan fényből az alagutba tódulni. Férfi, asszonyt, gyerekformájút. Van köztük arabus, szerecsény is.

— Jól látod. A menny kapujától küldettek vissza, ide le, a Föld mély világába. Nézz jobbra! Ott mit látsz Mihály?

— Oh!... Dicsértessék az Ur Jézus! Egy angyalt látok! Fényes mint a nap. Körülötte ezernyi más angyal, kevésbé fényesek.

Jer az alagut közepébe!

Máris ott voltak.

— Jobb oldalt mit látsz a falon? Olvass!

— Egy márványtáblát látok a falon. Rajta aranyos betűkből összetéve ezt olvasom:

»En ismertelek, mielőtt anyád méhében fogantatták«.

— Tovább! Olvass!

— Alatta ez olvasható:

»Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek és én megnyugosztalak benneteket«.

— Tovább! Csak tovább!

— Ez alatt az írás alatt még egy mondás olvasható. Így olvasom:

»Csak zárándokok és átmenők vagytok a Földön«.

— Megértetted, mit példáz ez az alagut?

— A földi életet, Istennek angyala. Rábólintott az angyal.

— És a három ige a márványtáblán?

— A földi élet egész értelmét, ami a létünk világossága.

Az angyal eltűnt. Mihály aztán kinyitotta a szemét egész könnyűséggel.

...Látomás volt ez. Teljességgel ugyanolyan látomás, amiről oly sokszor szól az Írás, — vélte Mihály.

Csorgott a könnye boldog-keserűen. Feltérdelt az ágyán s folyt az alázatos ima az ajkáról olyan forrósággal, olyan bensőséggel, mint még soha:

»Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...«

Másnap december huszonharmadikát írtak. Este a szokott időben Marci esett be a szabolicsuccai lakásba lihegve, vérvörösen.

— A váltó, a váltó! — Lebegtetett a kezében egy sárga papírlapot.

— Tízezer pengő!... Tízezer pengő!... A csizma szárában találtam meg!... A ballábra valóban!... Két százás is volt mellette!... Itt van, itt van!...

Hogy sirtak, hogy zokogtak órákon át egymás kebelén!

Hagyjuk el őket csendben, mert lázasan csomagolnak. Már sürgönyöztek az ősi tanya dolgában...

A karácsonyi szent estét a saját tanyájukon akarják megülni, a hótól fehér, csendes tanyán, Marcinak, — a boldog vőlegénynek a társaságában.

A hetedik napot megszenteld

Mi emberek sokszor abban a tévhitben élünk, hogy Isten az Ő parancsolatait nem veszi olyan szigorúan. Ezzel szemben mit mond a Szentírás: »Szorosan megtartsátok az Urnak a ti Istenteknek parancsolatait. Szoros a kapu és keskeny az ut, mely az örökéletre visz.« Tehát ne legyünk lazák, légymelegek, ha a hitéletről van szó. Ez áll a vasárnapra, az Ur napjára nézve is. Ennek a megtartásában is legyünk szigorúak önmagunkkal szemben. Ne kedvezzünk önmagunknak, hanem az Urnak. Ne töltsük el kedvteléseinkkel, szórakozásainkkal ezt a napot, hanem azt keressük, ami lelkiépülésünkre szolgál. Olvassuk a Bibliát, vallásos könyveket. Ne tegyünk nagy, fárasztó kirándulásokat, melyek jobban kimerítenek mint a hétköznapi munka. Pihenjünk test és lélek szerint, hogy erőt gyűjtsünk a hétköznapiakra. A munkához nem csak erő és ügyesség kell, hanem kedv is. Ezt a munkakedvünket is az Ur napja megszentelésével tudjuk igazán megújítani. Aki nem tartja meg az Ur napját, az fáradtan, idegesen, kedv nélkül végzi munkáját és sokszor úgy érzi, összeroppan a teher súlya alatt. Isten úgy alkotta az emberi szervezetet, hogy minden 24 órában pihennie kell, de ez sem elegendő, hanem minden hetedik nap egy hosszabb pihenőre van szüksége testnek-leléknek. És ezt az isteni rendelkezést, senki át nem hághatja büntetés nélkül. Hányszor hallom, mikor az anya panaszodik: »Vasárnap van a legtöbb dolgom, akkor mindnyájan itthon vannak, varrnak, vasalnak, nagy tisztálkodást végeznek. A főzéssel is vasárnap van a legtöbb dolgom. Vasárnap megyek a piacra, mert akkor olcsóbban lehet vásárolni.« A hetedik napon való szorgoskodáson nincs Isten áldása. Mikor a zsidók a pusztában a hetedik napon is kimentek mannáért szedni, az a manna megbűdösödött, teljesen élvezhetetlenné vált. Így vagyunk mi is, a mi látszólagos nyereségünk a vasárnapi munka által a valóságban veszteség. Veszteség anyagiakban, lelkiekben. Ne akarjuk Isten végtelenül bölcs

rendelkezéseit, a mi emberi okoskodásunkkal korigálni. Meg vagyok győződve, hogy az általános anyagi leromlásnak, jelentős részben az Ur napjának meg nem szentelése az oka. Rendezük be életünket a közeljövőben úgy, hogy a mi családjunkban a hetedik nap valóban az Uré legyen.

R. M.

Bűn és kegyelem

Nem bünkrónikát akarok e helyen írni, sem a különböző bűnöket minőség szerinti felsorolni, hanem a bűn és kegyelem egymáshoz való viszonyát óhajtom megvilágítani. Hogy bűn és kegyelem van, azzal körülbelül mindenki tisztában van — ha nem is mindig bibliai értelemben. E kettővel foglalkozik az emberi igazságszolgáltatás is. A napilapokban egész hasábok számolnak be arról, hogy a bírják hogyan torolják meg a bűnt és az államfői kegyelem sokszor miképpen menti meg a bűnöst a halálos ítélettől. Azonban itt nem arról akarok szólni, hogy hogyan viszonylik az emberi kegyelem a bűnhöz, hanem hogy Isten kegyelme miképpen nyilvánul meg egy-egy bűn esetében.

Előbb röviden arról kell szólnom, hogy mi a bűn. A Szentírás törvénytelenységnek nevezi. Tehát az Isten törvényének, Igéjének a semmibevétele, megvetése, megtagadása, az embernek a saját életéből való száműzése: bűn. Ezt azok az emberek, »keresztyének« teszik, akik jobban szeretik a bűnt, az istennélküliséget, mint Teremtőjüket, Megtartójukat. A bűnt Isten ellen való lázadásnak is szoktuk nevezni. S a bűn fogalmának ez a magyarázata is helyes. Ha az államhatalom társadalmi rend fenntartására vonatkozó törvénynek a megszegése lázadás, mennyivel inkább lázadás az is, ha valaki Istennek tagadja meg az engedelmisséget, illetve az Ő parancsának szegül ellene. Az ilyen lázadóknak a száma pedig igen nagy. Mennyien vétkeznek a tizparancsolat minden pontja ellen és mily kevesen vannak, akik az Ur Jézus új parancsolatának (Ján. 13, 34. 35.) eleget tesznek. Bűn Isten akaratának, törvényének a megsértése gondolatban, szóval és tettben. Ettől pedig csak az Ur Jézus tisztíthat meg.

Isten a Szentírás fejezeteiben a bűnbeeseteknek kétféle típusát tárja elénk. Nem tekint minden bűnöst egyformának s kegyelem szempontjából sem részesíti őket egyenlő megbánásban — de nem is teheti. Ennek azonban nem Ő az oka, hanem a bűnös magatartása. Az egyik istenszerető, bünyülőlő, kerüli a bűnt, óvakodik tőle, de az mégis megcsalja őt és — bűnbeesik. De bukása fáj neki, bűnét keservesen megbánja, szeretné azt jóvátenni és ennek a következménye az, hogy Isten kegyelme újra felemeli őt és megbocsát neki. A másik pedig Istennel és az Ő Igéjével mit sem törődik. Szereti a bűnt, sőt az ő

gonoszságát sokszor előre jól megfontolt szándékkal és tervszerűen követi el. Ilyen esetekben nem látjuk Isten kegyelmét megnyilvánulni. Nem nyilvánulhat meg, mert megbánás nélkül nincs kegyelem. Éppen a bűnbeesésben lesz nyilvánvalóvá, hogy kit vagy mit szeret az ember: Istent vagy a bűnt? — Hogy a kegyelem szempontjából a bűnözők kétféle típusát megmutassam, megnevezek négy bibliai személyt: kettőt az Ő, kettőt pedig az Új-szövetségből. Azért választottam őket, mert mindegyikük élettörténete elég ismeretes előttünk. A bűnösök egyik típusát hadd képviselje tehát Ábrahám és Péter, a másikat pedig Saul király és Judás. Ábrahám Isten kiválasztott eszköze volt, mégis voltak élete történetének sötét lapjai is. Például Isten utasítása nélkül Egyiptomba menekül a kánaáni éhínség elől és ottani kellemetlen helyzetéből hazugsággal próbálja magát kimenteni, ami természetesen rosszul sikerült. A Szentírás egyéb hibáit is följegyezte. Sokszor elesett, de az Urat nem hagyta el és Ő sem feledkezett meg róla, hanem kegyelmének erejével újra és újra felemelte őt. Ismerjük Péternek a botlását is. Péter megtagadta az Ur Jézust. Vannak, akik csak ennyit tudnak róla. Sokan így szólnak: tudom, hogy vétkeztem — de hiszen Péter is megtagadta Krisztust és mégis megbocsátott neki, de arról nem beszélnek, hogy Péter megbánta tettét és keservesen sirt amiatt. Erről nem beszélnek, mert ebben nem akarják őt követni. Nem az »Ur Jézus vérevel takaróznak, hanem a Péter bűnével. Az üdvösség szempontjából micsoda reménytelen állapot. Péter azonban nem szűnt meg szeretni az Urat, aki törődött vele, felemelte őt és újra megbocsátott neki. Saul király megtagadta Istent az engedelmisséget. Az emlékeit ellen vezetőit hadjáratban nem cselekedett Isten parancsa szerint. Ekkor Isten Lelke eltávozott tőle s megkezdődött bűneinek a sorozata. Fontos ügyekben sem fordult többé az Urhoz, mint azelőtt, hanem elment a halottidéző asszonyhoz Endorba. Ez Istennél fontosabb volt neki. Judás bűne tünik föl nekünk talán a legsúlyosabbnak. Elárulta az Ur Jézust. Pénzért eladta őt a főpapoknak. Vezette a katonák csapatját, majd megcsókolta az Urat, ezzel jelezve, hogy kit fogjanak el. És ezt mind előre megfontolt szándékkal és elkészített terv szerint tette. Súlyos eset. De hol maradt a kegyelem a két utóbbi esetében? Itt a kegyelemnek nyoma sincsen. Miért? Ábrahám és Péter bűne talán jobb és szebb volt, mint a két utóbbi? Nem! Isten kegyelmi különbségtétele nem innen ered. Hogy Isten mégis ilyen különbséget tesz, arra a bűnösök lelkölete, magatartása készíteti őt. Két előbbi a bűnbeesés után kereste az Urat megbánással, utóbbiak ellenben nem törődtek vele. Ezek maguk vették kezükbe saját életük sorsának az irányítását. A bűnben maradtak és csusztak annak lejtőjén lefelé. Az életük elég csufosan végződött. (I. Sám. 31,4; Máté 27, 5.) Elhagyták az Urat s az Ur is eltávozott tőlük. Így végződhetik egy emberélet kegyelem nél-

kül, még akkor is, ha valaki nem kimondotta Saul király, vagy a Judás bűnét követte el. Ahhoz, hogy valakitől távol maradjon a kegyelem, elég, ha szándékosan és lelkismeretfurdalás nélkül megmarad a maga bűneiben. De lássuk csak, hogy mi lett Ábrahámól és Péterből, mert hiszen ők is vétkeztek. Ábrahám Isten barátja lett, (Jak. 2, 23.), Péter pedig az Ur Jézus apostola. Így bánik Isten azokkal a bűnözőkkel, akik Őt szeretik. Ezek a megkegyelmezett bűnösök, amazok pedig a kegyelem nélküliek.

Kedves Olvasóm! Örülök, ha remélhetném, hogy ezen szerény fejtegetéseim némileg segítségre lesznek annak a megállapításában, hogy te a bűnösök melyik csoportjához tartozol; azokhoz tartozol-e, akiknek a bűn az Ur Jézus követésében már sok keserűséget és fájdalmat okozott, vagy pedig azok között vagy, akik megfontolva, tervszerűen követik el bűneiket? Az Urat szereted-e és az Ő kegyelméhez ragaszkodsz, vagy pedig a bűn felé hajolsz és könnyelműen megszeged Isten parancsát? A bűn bár pillanatnyilag sokszor örömet szerezhet neked, de nem boldogít. A Szentírásból is tudjuk, hogy a bűn sem Ádámot, sem Évát, sem Káint, sem Noét, sem Ábrahámot, Saul, Dávidot, Pétert, Judást stb. nem tette boldoggá. Aki mégis boldog volt, az Ur kegyelme s a bűntől való megszabadulása és az Urral való állandó benső kapcsolat tette őt azzá. Téged sem tesznek boldoggá bűneid. Azért jöjj Jézushoz, amíg nem késő, hogy az Ő szent vére által megtisztulj minden bűntől.

Haszits J.

HIREK

»Evangéliumi Szövetség«. Ilyen címen jelent meg a Magyar Evangéliumi Szövetség értesítőjének első száma. Minthogy a szövetség alapszabályai még jóváhagyva nincsenek, ezt az első számot még a Magyar Alliance-Bizottság adta ki. A 16 nagyoldal terjedelmű lapszám rendkívül gazdag és sokoldalú. Az imaheti felszólításon, az imahét világprogramján és a budapesti imaheti tárgysorozaton kívül tartalmazza a világmozgalom méltatását, a magyar szövetség alapszabályainak legfőbb részeit, a megválasztott vezetőség névsorát, az állancc-ügyre vonatkozó elméleti cikkeket, híreket a vallási üldözésekről, az ébredési mozgalmakról és az egységtörekvésekről. A lapszámot az összes evangéliumi felekezetek összes egyházai, valamint az evangéliumi egyesületek ingyen megkapják. Ha valaki véletlenül kimaradt volna, jelentse ezt a magyar Alliance-Bizottság ügyvezető alelnökének (dr. vitéz Csia Sándor, Budapest VI., Andrássy-ut 83.). A rendkívül gazdag és tartalmas lapszámot terjesztésre is meg lehet rendelni, egy szám ára csak 10 fillér. Postaköltséget a bizottság nem számít. Rendelések ugyancsak az ügyvezető alelnökhöz intézendők, a példányszám megjelölésével.

Két temetés a györkönyi gyülekezetben egy hét alatt. November hó 26-án halt meg Steiner testvérünk kis gyermeke. A Mindenható kifürkészhetetlen akarata volt az, hogy ezen fiucska 5 napos ittléte után Őhozá térjen, ki azt mondta: »Engedjétek hozzám jönni a kis gyermekeket« Márk. 10, 14.

December 1-én kísértük utolsó útjára Schall Györgynét 64 éves korában. 1921 óta hű tagja volt gyülekezetünknek. Betegsége csupán 5 napig tartott és senki nem gondolta volna, hogy ilyen hirtelen fog elköltözni az új Hazába.

A mindkét alkalommal Hecker Ádám, a budapesti német gyülekezet prédikátora beszélt. Alapige: Héber. 4, 9. Kérjük az Urat, hogy Ő vigasztalja meg a gyászoló családokat az Ő szent Lelke által.

Molnár Mária megérkezett Manusra. A Liebenzellbe küldött, s onnan továbbított, távirati hírads szerint Molnár Mária november 2-án szerencsésen megérkezett munkahelyére.

Használt bélyegeit senki ne dobja el. Sziveskedjenek összegyűjteni és mint nyomtatványt beküldeni a missziói szövetséghez.

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

A k. munkatársaimat az új esztendő elején szívből köszöntöm az Ur nevében. Szépen felkérem őket, hogy ebben az új évben is keressenek fel cikkeikkel és gyülekezeti híreikkél. Egyben arra szeretném kérni azokat, akiket illet, hogy cikkeiket, tekintve lapunk kicsiny voltát, sziveskedjenek rövidebbre szabni. A hosszú cikkek se legyenek nyolcszáz vagy ezer szónál hosszabbak. A hattól-hétszáz szavas cikkek kicsiny lapunk számára a legmegfelelőbbek, így sohasem kell azokat elosztva több számban hozni. Melegen köszönöm szíveségüket.

Több gyülekezetből még nem futott be az új évre szóló előfizetések jegyzéke. A jelen számot még a tavalyi jegyzékünk szerint küldjük szét. Együttal arra is kérem a k. előfizetőket, hogy multévi hátralékukat a prédikátoraik által vagy egyenesen hozzánk mielőbb sziveskedjenek megküldeni.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős
Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt,
Üllői-út 85. szám. Telefon: 1-469-41.